

vebtage Indstillingen under Nr. 3; vi have jo ogsaa hørt, at den høitærede Minister ikke har Noget imod dens Vedtagelse.

Holstein-Holsteinborg: Jeg tror, at den Paastand, som blev opstillet af den ærede sidste Taler om, at der var begaaet Forsømmelse med Hensyn til Forbud mod Udsørsel fra Sverrig i Anledning af den Kvægsyge, som i sin Tid viste sig i Slyn, ikke er berettiget, men da dette jo er et Spørgsmaal, som ligger udenfor det Æmne, der foreligger i Dieblisset, skal jeg lade det uberørt her. Da imidlertid denne Paastand er fremsført her med stor Bestemthed, har jeg dog ment, at det er rigtigt, at der ogsaa fremkom en Udtalelse, som med samme Bestemthed gaar i modsat Retning. Det er jo i det Hele et Særkende ved denne Sag, at imedens der fra den ene Side paaankes, at der er gjort for Lidt, paaankes der fra den anden Side, at der er gjort for Meget, og dette er, tror jeg, et temmelig bestemt Fingerpeg paa, at Regjeringen under de Forhold, som i det givne Dieblis vare de gjældende, har taget alt det Hensyn, som den burde tage, og behandlet denne Sag med Forsigtighed og Omfagt. Der foreligger jo i dette Dieblis et Forhold, som har foranlediget Indenrigsministeren til meget aabent at udtale sig om det Spørgsmaal, som i dette Dieblis interesserer Sjælland i høi Grad, nemlig Spørgsmaalet om Udsørsel til England. Jeg tror, at vi skulde ham Tak for den aabne og ligefremme Maade, hvorpaa denne Sag her er bleven saa klar og tydelig fremsat og bevareret. Hvad angaar Erstatningsspørgsmaalet, som jo i dette Tilfælde kun berører et enkelt Tilfælde for en enkelt Mand, da maa jeg isølge min Betragtning af denne Sag udtale, at jeg tror, at dersom man vil gaa ind paa at yde en yderligere Erstatning, saa maa man betragte det som Noget, der gives som en Gave, thi naar vi holde os til de Bestemmelser, som ere foreskrevne i den Lov, der er fulgt, saa kan der ganske vist ikke tilkomme den Paa-gjældende den Erstatning, som her kræves. Dette er en given Ting, og naar der altsaa skal være Tale om at komme ind paa en Erstatning, saa er dette Noget, som ligger aldeles udenfor Loven. Der er ikke slet Bedkommende nogen som helst Forurettelse, og her er der altsaa et Tilfælde, hvor man vil sige, at de Bestemmelser, som følge af Lovens Anvendelse, ikke have været fyldestgjørende. Ja, mine Herrer, her ere vi inde paa et Omraade, hvor vi, som den høitærede Minister bemærkede, have et meget stort Omraade liggende for os i en kommende Tid, i en Tid, som maasse ligger nærmere, end Mange tro eller i dette Dieblis tænke paa. Der er jo et Erstatningsspørgsmaal, som vistnok vil gjøre sig gjældende med en ganske anden Mægtighed end det, der i dette Dieblis foreligger her, og det er Spørgsmaalet om Erstatning til alle dem, som her paa Sjælland endnu i dette

Dieblis sidde inde med store Besætninger af Fede-kvæg, som de have haft færdige til Udsørsel i Jæbruar eller Marts Maaned, men som de ikke have kunnet udsøre paa Grund af Exportforbudet. De have nu naaet det Tidspunkt, at de omtrent ere bragte ind i en Stilling, hvor de hverken kunne afhænde eller bringe Besætningerne videre frem i Henseende til den Tilstand, hvori de ere, ligesom de heller ikke kunde exportere dem, men der kan i dette Dieblis vistnok ikke om denne Sag siges Andet, end at Lidet maa vise, hvorledes de Andragender ville forme sig, som ville fremkomme i denne Anledning, thi vi vide jo ikke, hvorledes Sagen vil stille sig. Dersom Udsørselsforbudet i en nær Fremtid bliver ophævet, saa vil Spørgsmaalet stille sig mindre høitbærende, end dersom Forbudstiden forlænges. Hvorledes det vil stille sig med Hensyn til at give Erstatning for alle disse Dyr, hvis Tæl er meget betydelig, og hvis Værdi er overordentlig stor, er et Spørgsmaal, som kan blive reist, og som utvivlsomt paa en eller anden Maade vil blive reist, om end vistnok ikke i denne Session, saa dog ialtfald paa et senere Tidspunkt. Der er her Spørgsmaal om overordentlig store Formuer, om Tab, som vistnok kunne løbe op til betydelige Summer. Naar vi blot gjøre os klart, at der her kan blive Spørgsmaal om Værdier, som løbe op til halve, hele eller endog flere Lønnder Guld, saa vil det snart vise sig, at det er ganske andre Spørgsmaal, som her gjøre sig gjældende, og det er vistnok ogsaa dette, som den høitærede Minister har henpeget paa, naar han har sagt, at saadanne Erstatningsspørgsmaal ville fremkomme senere. Hvorvidt det høie Thing vil støtte den Indstilling, som her foreligger, er en anden Sag; men jeg har troet, at det ved denne Sags Frembringelse var rigtigst blot at antyde, at det vistnok i en nærmere eller fjernere Fremtid kan ventes, at der vil fremkomme Erstatningskrav, som gaa i den Retning, jeg her har antydet. Hvorledes man vil stille sig til denne enkelte foreliggende Sag, er jo imidlertid en anden Sag. Det er ganske vist, at efter Loven kan der i saadanne Tilfælde ikke kræves Erstatning, thi Loven bestemmer ikke Noget herom; men det kan paa den anden Side ikke negtes, at det er store Formuer, som derved ere bragte ind i en Stilling, som gjør dem, jeg havde nær sagt, værdiløse isølge den Bestemmelse, som Loven har givet, og saa er Spørgsmaalet: Skulle vi, da Loven bestemmer det saaledes, ingen Erstatning give dem, eller skulle vi sige: Vi tage Hensyn til de overordentlig store Tab, som de Paa-gjældende have lidt, og give Erstatning. Jeg har tilladt mig at henpege herpaa, fordi det er et lignende Tilfælde som det, her er blevet bragt frem.

Berg: Derom er der jo ingen Tvivl, at det, som Forslaget omhandler, ikke er nogen juridisk Ret for Bedkommende; der er blot Spørgs-